

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η 10 Α Π Ρ Ι Λ Ι Ο Υ 2016

- ✿ «Ιωάννου δσίου συγγραφέως Της Κλίμακος».
- ✿ Τερεντίου, Πομπηίου, Μαξίμου, Επαμεινώνδου, Μιλτιάδου
καί έτέρων 35 μαρτύρων (γ' αί.).
- ✿ Γρηγορίου Ε' ΚΠολεως ιερομάρτυρος (Πάσχα 4 Απριλίου 1821).

«Δέσποινα τοῦ κόσμου, έλπίς καί προστασία τῶν πιστῶν...»

✿ Λέξη έλπίδα, γιά τούς πιστούς, δέν αποτελεί μία έννοια άόριστη καί άφρημένη· δέν νοείται ψυχολογικά ή συναισθηματικά· δέν πλάθει μυθεύματα, καί δέν μοιράζει εύκολες ύποσχέσεις.

✿ Λέξη έλπίδα γιά τούς πιστούς είναι ένα πρόσωπο, Πανάγιο καί Παναμώμητο· είναι μία κόρη άγνή, μητέρα καί παρθένος· είναι ή κυρία Θεοτόκος, ή Δέσποινα τοῦ κόσμου.

Δέν πάει πολύς καιρός από τότε πού κάποιιοι έξηγγειλαν στό τόπο μας, πώς «ή έλπίδα έρχεται». Μά τούτη ή έλπίδα πού ήρθε, δέν είχε τά χαρακτηριστικά τῆς έλπίδας πού οί Έλληνες γνώριζαν καλά. Ήταν μία άλλη έλπίδα πού γεννιόταν σέ ένα συγκεκριμένο ιδεολογικό πλαίσιο, τό όποιο ποτέ δέν θέλησε νά κρύψει τήν μεταχριστιανική του ταυτότητα.

Δάσανε μία μάχη, οί άνθρωποί πού έφεραν τήν «έλπίδα». Υποστήριξαν ότι ή μάχη αυτή ήταν γιά τήν άξιοπρέπεια καί γιά τό δίκαιο. Μά τούτος ό άγώνας δέν έμοιάζε μέ αυτούς πού ξέραμε έδῶ καί χιλιάδες χρόνια σέ τούτο τόν τόπο. Ο ποιητής διορατικά έξηγουσε τό γιατί, πολλούς χρόνους πριν:

«Γιά μᾶς ήταν άλλο πράγμα ό πόλεμος
γιά τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ καί γιά τήν ψυχή τοῦ ανθρώπου
καθισμένη στά γόνατα τῆς Υπερμάχου Στρατιγοῦ,
πού είχε στά μάτια ψηφιδωτόν τόν καιμό τῆς Ρωμοσύνης,
έκείνου τοῦ πελάγου τόν καιμό
σάν ήβρε τό ζύγισμα τῆς καλοσύνης».

Γιώργος Σεφέρης

Οί μάχες τῶν Έλλήνων μέχρι σήμερα ήταν γιά τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ. Μή πιστέψετε πώς πίσω από τά λόγια τούτα κρύβεται κάποιος θρησκευτικός φονταμενταλισμός. Η μάχη γιά τήν πίστη ήταν γιά τούς Έλληνες πάντα άγώνισμα έσωτερικό, δηλαδή πνευματικό, αλλά παράλληλα καί κοινωνικό. Οί προ-

Κυριακή Α' των Νηστειῶν

πάτορές μας στους χρόνους πριν από τον έρχομό του Χριστού, αναζητούσαν να δώσουν απαντήσεις για τό Θεό και τόν κόσμο, για τόν άνθρωπο και τή κοινωνία. Προσπάθησαν να συγκροτήσουν κοινωνίες πάνω σε αξίες. Κοινότητες πού θά στηρίζονταν στή δικαιοσύνη και ὄχι μοναχά στήν ανάγκη, στήν ἀλήθεια και ὄχι μόνο στήν οικονομία. Ὁ ἀγώνας τους αὐτός ἀποτυπώθηκε στή φιλοσοφία και τίς τέχνες. Ὁ Ὅμηρος, ὁ Ἡράκλειτος, ὁ Φειδίας, ὁ Πλάτωνας, ὁ Ἀριστοτέλης και τόσο ἄλλοι ἀπό τούς προπάτορές μας, δέν σταμάτησαν νά ἀναζητοῦν τήν ἀλήθεια, μέ ἕνα τρόπο πανανθρώπινο και οἰκουμενικό. Οἱ δικές τους ἀγωνίες, οἱ δικές τους σκέψεις, τά δικά τους ἀδιέξοδα ἦταν ἐκεῖνα πού ὀδήγησαν τούς Ἑλληνας στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν οἱ Ἕλληνες ἄκουσαν τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἀναγνώρισαν αὐτό πού ἔψαχναν, τήν ἀλήθεια σαρκωμένη σε ἕνα πρόσωπο, σε αὐτό τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ. Τήν ἀλήθεια ὑπερασπίστηκαν ἀπό τότε οἱ Ἕλληνες μέ κάθε τρόπο, ἀκόμα και μέ τήν ἴδια τους τή ζωή, ἀπέναντι σε ὀτιδήποτε και σε ὀποιοδήποτε προσπαθοῦσε νά ἐπιβάλλει τό ψέμα, εἴτε μέ τήν πειθῶ, εἴτε μέ τήν ἰσχύ.

Οἱ μάχες τῶν Ἑλλήνων μέχρι σήμερα ἦταν για τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου. Τό μυστήριο τοῦ ἀνθρώπου ἀπασχόλησε τούς Ἕλληνες ὄσο κανέναν ἄλλο λαό. Ἡ φύση τοῦ ἀνθρώπου, τά χαρακτηριστικά του, οἱ ἐπιθυμίες του, τά συναισθήματά του, οἱ ἐνέργειές του, οἱ ἀρετές και τά πάθη του ἔγιναν ἀντικείμενα μελέτης και σπουδῆς. Μά και τό κακό, ἡ ἀδικία, ὁ πόνος, ἡ ἀσθένεια και ὁ θάνατος ἔπρεπε νά ἐξηγηθοῦν και νά ὑπερβαθοῦν. Οἱ Ἐκκλησιαστικοί Πατέρες προχωρώντας τό φιλοσοφικό στοχασμό τῶν Ἑλλήνων, διέκριναν στόν ἀνθρώπο θεία χαρακτηριστικά. Ἐρμήνευσαν τήν Ἁγία Γραφή, παραδίδοντάς μας μιᾶ ἀνυπέβλητη ἀνθρωπολογία: ὁ ἀνθρώπος εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Ἡ διδασκαλία τῶν Πατέρων ἀνυψώνει τόν ἀνθρώπο ἀπό τόν κτηνώδη βίο, στόν θεοειδή. Ὁ ἀνθρώπος δέν μπορεῖ νά ὀριστεῖ μόνο μέ τή σάρκα, γιατί εἶναι παράλληλα και πνεύμα δέν μπορεῖ νά περιγραφεῖ μόνο μέ τό σῶμα, γιατί εἶναι και ψυχή δέν μπορεῖ νά ἀποσκοπεῖ μόνο στήν ἐπιβίωση, γιατί εἶναι πλασμένος για τήν ὀμοίωση μέ τό Θεό. Στό πλαίσιο αὐτό οἱ μάχες τῶν Ἑλλήνων ἀπό τότε εἶναι για τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, για τήν ὑπέριστατη ἀνύψωσή του, ὥστε νά καταστεῖ κατὰ χάριν Θεός.

Σέ τούτες τίς μάχες τῶν Πατέρων μας ἡ Παναγία μας, ἡ ταπεινή αὐτή κόρη, προβάλλει ὡς Ὑπέρομαχος Στρατηγός. Κρατᾶ στά γόνατά της τόν καημό μας, τόν κάθε καημό μας, και τόν μεταμορφώνει μέ τό ζύγισμα της καλοσύνης, ὄχι σε στείρα διεκδύηση, ὄχι σε φτηνό σύνθημα, ἀλλά σε τεχνούργημα ψηφιδωτό, ἔργο σύνθεσης και ἀρμονίας, ἔργο ἀπαντοχῆς και ἐλπίδας, πώς μέσα ἀπό τίς δοκιμασίες και τά παθήματά μας οἰκονομεῖται κάτω σπουδαῖο και ὀμορφο

Κυριακή Α' τῶν Νηστειῶν

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. στ' 13 – 20)

Ἄδελφοί, τῷ Ἀβραάμ ἐπαγγελάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὁμοί-
σαι, ὡμοσε καθ' ἑαυτοῦ, λέγων· Εἰ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ
σε· καὶ οὕτω μακροθυμήσας ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας. Ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μεί-
ζονος ὁμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὄρκος· ἐν ᾧ περισ-
σότερον βουλόμενος ὁ Θεός ἐπιδείξει τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον
τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὄρκῳ, ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύ-
νατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες κρατήσαι τῆς
προκειμένης ἐλπίδος· ἦν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλὴ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰ-
σερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος, ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσηλ-
θεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ ἀρχιερέως γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΠΕΡΙΚΟΠΗΣ

Ἄδελφοί, ὅταν ὁ Θεός ἔδωκε υπόσχεσιν εἰς τὸν Ἀβραάμ, ὠρκίσθηκε εἰς τὸν εαυτόν του,
αφοῦ δεν εἶχε ἄλλον μεγαλύτερον εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ὠρκισθῆ, καὶ εἶπε, Ἀλήθεια, θὰ σε
υπερευλογήσω καὶ θὰ σε υπερπληθύνω, καὶ ἔτσι ὁ Ἀβραάμ, με τὴν υπομονὴν του, ἔλαβε
τὴν υπόσχεσιν. Οἱ ἄνθρωποι ὠρκίζονται εἰς κάποιον που εἶναι μεγαλύτερος καὶ ὁ ὄρκος θέ-
τει δι' αὐτοῦ τέρμα εἰς κάθε ἀμφισβήτησιν καὶ δίνει ἐπιβεβαίωσιν. Ἐτσι καὶ ὅταν ὁ Θεός ἤ-
θελε νὰ δεῖξῃ σαφέστερα εἰς τοὺς κληρονόμους τῆς υποσχέσεως τὸ ἀμετάβλητον τῆς ἀπο-
φάσεώς του, τὴν ἐγγυήθηκε με ὄρκον, ὥστε, διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταβλήτων διὰ τὰ ὁποῖα
εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποδειχθῇ ὁ Θεός ψεύτης, εμεῖς, που καταφεύγαμεν εἰς αὐτόν, νὰ ἔχωμεν
μεγάλην ἐnthάρρυνσιν νὰ κρατήσωμεν σφιχτὰ τὴν ἐλπίδα που εἶναι ἐνώπιόν μας. Τὴν ἐλπίδα
αὐτὴν τὴν ἔχομεν σαν ἄγκυραν τῆς ψυχῆς, ἀσφαλὴ καὶ βεβαίαν, ἡ ὁποία μπαίνει μέσα, πίσω
ἀπὸ τὸ καταπέτασμα, ὅπου ἐμπήκε πρόδρομος πρὸς χάριν μας ὁ Ἰησοῦς, αφοῦ ἐγένε ἀρχιε-
ρεὺς αἰώνιος κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ. (ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

1) ἁ ΙΕΡΑ ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ ἁ

Τὴν Τετάρτη 13 Ἀπριλίου 2016, θὰ τελεστῆ στο Ναὸ μας **Ἱερά Αγρυπνία**
6:30 - 11:00 μ.μ. (Ὁρθρὸς καὶ Θ. Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Δώρων) ἐπ'
ευκαιρία τῆς **Ἀκολουθίας τοῦ Μεγάλου Κανόνος**.

*Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία θὰ τελεστῆ καὶ τὴν Παρασκευὴ 15 Ἀπριλίου 2016, τὸ
πρωὶ καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας στὶς 6:30 μ.μ. ὁ ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ.*

2) ΕΚΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ ΤΗΣ Ε.Φ.Α.

Ἡ Ἐνοριακὴ Φιλόπτωχος Ἀδελφότητα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μας κάνει **ἐκκλήση** γιὰ συλ-
λογὴ **τροφίμων** (κυρίως γιὰ ζάχαρη, ρύζι, γάλα, λάδι καὶ ὄσπρια) γιὰ νὰ δοθοῦν
στους ἀδελφούς που δυσκολεύονται κατὰ τὴν περίοδο τοῦ ΠΑΣΧΑ.

3) ΕΚΘΕΣΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΣΤΟ ΝΑΟ ΜΑΣ

Στον Ἱερό Ναὸ μας λειτουργεῖ **μόνιμα** Ἐκθεση Χριστιανικοῦ Βιβλίου ὅπου μπο-
ρεῖτε νὰ προμηθευτεῖτε βιβλία γιὰ εσάς, *ἀλλὰ* καὶ γιὰ νὰ τα προσφέρετε ὡς δώρα.
Υπάρχουν βιβλία γιὰ τοὺς **μεγάλους** καὶ γιὰ τὰ **παιδιά**. Καὶ ἐν ὄψει τοῦ ΠΑΣΧΑ
μπορεῖτε νὰ βρεῖτε βιβλία γιὰ τὴ **Μεγάλῃ Εβδομάδῃ**.

για ἡμᾶς. Γι' αὐτό εἶναι ἡ ἐγγυητρια τῶν δικῶν μας ἀγώνων, γιά τήν ψυχή καί γιά τήν κοινωνία. Ἡ προσκύνηση (...) κατά τήν εἴσοδό μας στό Ναό τῆς πάνσεπτῆς εἰκόνας τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου μαρτυρεῖ μέ κάθε τρόπο αὐτόν τόν ἐγγυητικό ρόλο τῆς Παναγίας μας.

Στήν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως διακρίνουμε τήν ψυχή τῆς Μαριάμ στήν ἀγκάλη τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ τῆς, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ ψυχή εἰκονίζεται ὡς ἕνα σπαργανωμένο βρέφος, τό ὁποῖο μόλις ἔχει γεννηθεῖ στή ζωή τήν ἀληθινή. Ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, γιά τή νίκη καί τήν κατάργηση τοῦ θανάτου, ἐπιβεβαιώνεται στό πρόσωπο τῆς Θεοτόκου. Ἡ πίστη γιά τήν ἀθανασία τῆς ψυχῆς καί γιά τήν προοπτική τῆς ἀναστάσεως τοῦ ἀνθρώπου γίνεται γεγονός τετελεσμένο στό πρόσωπο τῆς Παναγία μας μέ τήν μετάστασή τῆς. Ἡ Ἐκκλησία δέν παρηγορεῖ τόν ἀνθρώπο μέ μυθεύματα καί ἀνεδαφικές ὑποσχέσεις. Ὑπάρχει στό λόγο Τῆς ἕνας σαρωμένος ρεαλισμός.

Γι' αὐτό οἱ Ἕλληνες δίδουμε τή μάχη γιά τήν ψυχή καί ἐλπίζουμε στή νίκη, γιατί ἡ Παναγία ἔχει ἤδη κερδίσει καί στεφανωθεί στόν ἀγώνα αὐτό.

¶ Ἡ εἰκόνα ὅμως (τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου) μαρτυρεῖ καί γιά κάτι ἀκόμα, πού ἀφορᾷ τόν κοινωνικό μας βίο. Σέ αὐτήν τήν παράσταση διακρίνουμε τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους, συναντοῦμε ἐκκλησιαστικούς Πατέρες, συντασσόμεστε μέ τίς ἀγγελικές δυνάμεις, σέ μιὰ σύναξη πληρότητας καί ἐνότητας. Ἄνθρωποι ἀπό ὅλη τήν οἰκουμένη, πρόσωπα ἀπό διάφορες ἐποχές, μορφές τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς συγκροτοῦν αὐτόν τόν ἐξόδιο χορό. Ἄς παρατηρήσουμε ὅμως πῶς ἡ ἐνότητα αὐτή δέν εἶναι τυχαία. Ὑπάρχει ἕνα κέντρο. Πυρήνας αὐτῆς τῆς ἐνότητας δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τό «ιερό». Εἶναι τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ μπροστά στό σκῆνωμα τῆς Θεοτόκου. Εἶναι ὁ Θεός πού συναντᾷ τόν ἀνθρώπο καλώντας τον σέ μιὰ ἄλλη βιωτή.

Γι' αὐτό οἱ Ἕλληνες δίδουμε τή μάχη γιά τήν κοινωνία καί ἐλπίζουμε στή νίκη, γιατί ἡ Παναγία συγκροτεῖ τήν ἐνότητα τοῦ γένους μας, ὄχι φυλετικά ἢ ἐθνικιστικά, ἀλλά ὄντολογικά καί θεολογικά.

¶ Ὅμως σήμερα τοῦτες οἱ πνευματικές μάχες οἱ ὁποῖες γιά αἰῶνες δίδονταν στό τόπο μας, λοιδοροῦνται καί ἀπαξιώνονται. Ἡ πίστη στό Χριστό κι ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς θεωροῦνται πράγματα παρωχημένα. Ἡ ἐνότητα γύρω ἀπό τό ἱερό πολεμεῖται. Στή θέση τῆς ἱερότητας, προβάλλουν ἰδεολογήματα γιά νά καταστοῦν αὐτά κέντρα τοῦ κοινῶν μας βίου καί τῶν «ριζοσπαστικῶν» μας ἀγώνων. Ἔτσι σήμερα καλοῦμαστε νά παλέψουμε γιά τό ψωμί μας, γιά τά δικαιώματά μας, γιά τήν ἰδεολογία μας. Ὁ πόλεμος δέν εἶναι γιά τήν ἀλήθεια, εἶναι γιά τήν ἀνάγκη, γι' αὐτό τό πεδίο τῶν διαπραγματεύσεων εἶναι μόνο τό οἰ-

Κυριακή Α' τῶν Νηστειῶν

κονομικό. Ποιά διαπραγματεύση γίνεται και ποιός διάλογος είναι επιτρεπτός στον μετανεωτερικό δυτικό κόσμο, για ζητήματα που άφορούν τον σεβασμό της ανθρώπινης φύσεως και αξιοπρέπειας; Ποιός από τους σύγχρονους αγωνιστές για παράδειγμα ζήτησε να συζητηθεί με τους ευρωπαϊκούς θεσμούς ή θεσμοθέτηση του συμφώνου συμβιώσεως των όμοφυλοφίλων στη χώρα μας; Άς μη βιαστούν οι διάφοροι επικριτές μας. Δέν θέτουμε τό θέμα ήθικολογικά, αλλά όντολογικά. Δέν έχουμε πρόθεση να προσβάλλουμε ανθρώπους που ταλαιπωρούνται από τίς αδυναμίες τους. Δέν μπορούμε όμως να άποσιωπήσουμε ότι είναι ψέμα, τό ότι μπορούμε να συγκροτήσουμε τον συλλογικό μας βίο ως κοινωνία, πάνω στα πάθη και τίς άμαρτίες μας. Η θεσμοθέτηση της άνατροπής της ανθρώπινης όντολογίας και των στρεβλώσεων που διαστρέφουν τήν ανθρώπινη φύση άποτελεί τήν άποδοχή μιās κίβδηλης άνθρωπολογίας, ή όποία οδηγεί σε δουλεία φοβερότερη και έπαχθέστερη από αυτή που επιδιώκουν να επιβάλουν οι δανειστές μας.

Άς τό κατανοήσουμε όλοι: δικαιοσύνη, αξιοπρέπεια και άλήθεια χωρίς Χριστό δέν μπορούν να υπάρξουν. Άπλά δέν μπορούν να υπάρξουν. Άς θυμηθούμε τήν μαρτυρία του Ρώσου διανοουμένου και λογοτέχνη, του Φιοντόρ Ντοστογιέφσκυ, ό όποίος πριν από 150 περίπου χρόνια άπευθυνόμενος στους όμοεθνείς του, όταν εκείνοι διαλέγονταν με άθείστικά ιδεολογήματα έλεγε: «Πιστεύω ότι δέν υπάρχει τίποτε πιο όμορφο, πιο βαθύ, πιο συμπαθητικό, πιο λογικό, πιο ζωντανό και τέλειο από τον Χριστό. Και λέω στον έαυτό μου, με ζηλόφθονη αγάπη, όχι μόνο ότι δέν υπάρχει τίποτε, άλλ' ότι δέν μπορεί να υπάρχει.

Επί πλέον, αν κάποιος μου άπεδείκνυε ότι ό Χριστός δέν ταυτίζεται με τήν άλήθεια κι ότι, στην πραγματικότητα, ή άλήθεια είναι εκτός Χριστού, θά προτιμούσα τότε να παραμείνω με τον Χριστό, παρά να πάω με τήν άλήθεια...».

Σήμερα, (...), δέν επιδιώκουμε ούτε να καταγγείλουμε, ούτε να καταδικάσουμε τους άρχοντές μας. Σας διαβεβαιώνουμε πως τους τιμούμε, τους αγαπούμε και πως προσευχόμαστε συνεχώς γι' αυτούς, από όπου και αν προέρχονται, γιατί έτσι έχουμε παραλάβει από τους Αγίους Πατέρες. Παρακαλούμε και ευχόμαστε με όλη μας τήν ψυχή, τά πρόσωπα που μας κυβερνούν να γίνουν δεκτικοί του Θείου φωτισμού και της Θεομητορικής παρηγορίας, για να καταστούν άξιοι και ίκανοί στην διακονία του λαού μας. Μά και σε όλους ευχόμαστε πατρικώς ή Παναγία να φωτίζει και να σκέπει τόσο τον καθένα ξεχωριστά όσο και τή δοκιμαζόμενη πατρίδα μας.

«Τήν πᾶσαν έλπίδα μου, εις σε ανάτιθιμι, Μήτηρ του Θεού φύλαξόν με υπό τήν σκέπην σου».

Σεβ. Μητρ. Πειραιώς Σεραφείμ, από την Ποιμαντορική Εγκύκλιο επί τη εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου 2015
Κυριακή Δ' των Νηστειών